

**ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ
ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΤΗΣ ΟΝΕ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ**

ΑΥΓ 18
513/98

Πράσινος αντίλογος

Σήμερα στην Ευρώπη νεοφιλελεύθεροι και σοσιαλδημοκράτες συγκλίνουν στην πολιτική της παγκοσμιοποιούμενης οικονομίας, δηλαδή στην παράδοση της οικονομίας στα χέρια των κολοσσιαίων πολυεθνικών εταιρειών που επιβάλλουν το ασφυκτικό τους κοινωνικό και οικολογικό ντάμπινγκ στις μεγάλες αγορές εργασίας των φτωχότερων κρατών, αλλά τώρα πια -με τις διαδικασίες σύγκλισης της ΟΝΕ- και στην Ευρώπη.

Γράφει ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΚΙΩΤΗΣ*

Ο ΚΟΣΜΟΣ που ετοιμάζουν οι δυνάμεις της αγοράς για τον 21ο αιώνα είναι ένας κόσμος απόκληρων, σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη από τη μια και μια μικρή ομάδα πλουσίων από την άλλη, εκείνων που συσσωρεύουν ολοένα, μεγαλύτερο πλούτο, κερδοσκοπώντας ασύδοτα στις χρηματαγορές της παγκόσμιας οικονομίας, αποκτώντας δύναμη ι-

κανή να καταστρέψει μερικές δεκάδες μικρών κρατών, να τα αγοράσει ή να τα οδηγήσει σε πτώχευση. Στην ίδια πορεία -δυστυχώς- βρίσκεται και η Ελλάδα. Η πρόσφατη υποτίμηση της δραχμής που έγινε εν όψει της ένταξης της Ελλάδας στην ΟΝΕ και συνοδεύεται από ένα σύνολο μέτρων που πλήττουν καίρια το κράτος πρόνοιας (νέο «πακέτο» για το ασφαλι-

στικό), τα θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα (ελαστικό ωράριο που καταπατά το δωρο), το δημόσιο χαρακτήρα των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας προς όφελος των μεγάλων επιχειρηματικών συμφερόντων (με τις ιδιωτικοποιήσεις που έχουν ήδη δρομολογηθεί), αποτελούν δεδομένα που εκτινάσσουν τα ανεξέλεγκτα και αφορολόγητα κέρδη των χρηματιστηριακών κύκλων, ενώ συμπιέζουν ακόμη περισσότερο την αγοραστική δύναμη των φτωχότερων νοικοκυριών. Αυτές οι πολιτικές επιλογές της ελληνικής κυβέρνησης προλειαίνουν το έδαφος για μια μεγάλη κλιμακας αναδιάρθρωση στην ελληνική κοινωνία.

Η αναδιάρθρωση αυτή περιλαμβάνει μια δραματική μείωση του αγροτικού τομέα, με αποτέλεσμα οι αγρότες να μένουν λιγότεροι από το 10% του ενεργού πληθυσμού μετά το 2000, την ακόμη μεγαλύτερη συρρίκνωση του ισχνού βιομηχανικού τομέα, αλλά και του τομέα του εμπορίου, σε όφελος των μεγάλων πολυεθνι-

κών. Πρόκειται για αλλαγές που έχουν ως αποτέλεσμα την αναδιανομή όχι του πλούτου, αλλά την αναδιανομή της φτώχειας, με την παράλληλη υποθήκευση του φυσικού κεφαλαίου της χώρας και τη συνεχή ελεύθερη πτώση των επιπέδων ποιότητας ζωής. Ηδη η Ελλάδα πλήττεται από τη νέα φτώχεια, αφού σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή το 24% των Ελλήνων ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, με κατά κεφαλήν εθνικό μικρότερο από 67.940 δραχμές μηνιαίως κατά άτομο.

Η προώθηση των πράσινων ιδεών για την οικονομία μπορεί να συμβάλει στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής, μπορεί να δώσει απάντηση στην οικονομική και κοινωνική αποσταθεροποίηση που προκαλούν οι διαδικασίες της ΟΝΕ και της παγκοσμιοποίησης των αγορών. Η εφαρμογή μιας ολοκληρωμένης πολιτικής ενθάρρυνσης της αποκέντρωσης, με στόχο το ξαναζωντάναμα της υπαίθρου και των οριακών γεωγραφικών ζωνών

που υφίστανται διαρκή αποπληθυσμοποίηση στον ελλαδικό χώρο, θα μπορούσε να εξασφαλίσει αξιοπρεπή εργασία και καλό εισόδημα για τους ανέργους που διαβούν σήμερα εντός των αστικών περιούχων. Μέτρα εισοδηματικής ενίσχυσης για όσους εγκαθίστανται σε «δύσκολες» περιοχές και εργάζονται για τη συγκράτηση των εδαφών (στις ορεινές ζώνες), συμμετέχουν στην αειφορική διαχείριση των δασών, αναπτύσσουν οργανικές καλλιέργειες ή αγροτουριστικές δραστηριότητες, δεν έχουν μεγάλο κόστος και μπορούν να δώσουν σημαντική διέξοδο στο πρόβλημα της απασχόλησης. Επιπλέον, οι πράσινοι φόροι (π.χ. φόρος στην ενέργεια) μπορούν να αντικαταστήσουν σημαντικό μέρος της έμμεσης φορολογίας και της φορολογίας επί της εργασίας, και να επιδοτήσουν μια γενική στροφή προς την πράσινη οικονομία, με μεταφορά θέσεων εργασίας από επιζημιές σε φιλικές προς το περιβάλλον οικονομικές δρα-

στηριότητες οι οποίες επιπλέον βελτιώνουν τα δεδομένα της ποιότητας ζωής.

Όλα αυτά, σε συνδυασμό με μια ενδυνάμωση του κράτους πρόνοιας - το οποίο θα πρέπει να συμπεριλάβει και τους φτωχούς μετανάστες που ζουν στην χώρα μας - είναι εφικτό να χαράξουν μια βιώσιμη πορεία για την ελληνική οικονομία. Διαφορετικά, παραμονεύει ο κίνδυνος της τουριστικής μονοκαλλιέργειας και η μετατροπή των Ελλήνων σε φθηνό «απασχολήσιμο» δυναμικό στον τομέα των υπηρεσιών γ' κατηγορίας.

Οι εναλλακτικοί δρόμοι που προτείνουν τα πράσινα κόμματα της Ευρώπης μπορούν να οδηγήσουν σε μια διαφορετική πορεία, με ποιότητα και δικαιοσύνη για όλους. Η επερχόμενη εκπτώχευση της ελληνικής κοινωνίας δεν είναι μονόδρομος.

* Ο Γιάννης Σακιώτης είναι Πολιτικός επιστήμων, μέλος της Συντονιστικής Γραμματείας της Πράσινης Πολιτικής.